

SYNOVÉ JIDÁŠOVI.

FRANCOUZSKÉHO PONSONA DU TERRAIL

Jednoho rána vstoupil krásný mladý muž do mého vozu, zvolal na mne jako vy: do elysejských polí...

Druhý držel podlouhou, malou skřítku, zabořenou ve vlásočnou látku na koleno.

Tentokrát nejevil jsem k madame Asalé, nýbrž do lesika boulen, kde jsem čekal na blízku do mne chudých.

Dobrá, — myslím jsem, — teď vim co to má znamenat.

Těchto šest mladíků odebralo se za hodiny a za deset minut slyšel jsem dvě rány.

Pět minut na to nešel byl onen krásný mladík z kavárny anglické k mrtvé do mého vozu.

Byl bych ještě ani nevěděl, že to ona mladá dáma jest, která nechtěla přinést, kdyby byl, jedu naproti, můj kříž zrovna před jejím vraty vyšel.

"Ale to přec něčím nedokázal jsem," podotkl sir Archibald.

"To je ale teprve první historie. Vim ještě dvě jiné."

šalobarevnou skoro žedivou látkou hedvábnou potažena a listky okroužena. Nabytek pozdával z ebenového dříví, vykládan dřívím ržovým.

Všude skvělost nářní, majsterský porcelán a před postelí, na níž záslonou neproknuté stazeny byly, kůže jaguara, ukosená od muže, který se ze zoufalství zavrazdil, proto že krásná tato dáma jednoho večera, nepovinnou se spala, kol něho žla.

Ona spala polo oblébená ve stejném ránním obleku na pokrývce stěny barvy s tapety na zdi.

Přihla ve dvě hodiny ráno domu, její obě komorné, ručovalas krásně jako spáčky Wasteanovi, svlékly ji. Na to posadila se u ohniště, hrála si s přety obnaženou rukou, zapomínaje na ubíhající hodiny a o překot se hrnoucí srdce, vyslovuje potichem, sláde, tak aby je jen slyšel, slyšel ucho, jméno: Raymond.

Pak uzavřel se oči její na polo, a tak tam spánek, jenž sotva za ranní sen se považoval mohl, obklopil ji.

Jak tak spala, probuzena jest zvukem zvonu z toho snění, jenž snad nejkrásnějším podílem života náležel jest. Povstala, robole spečebaje k oknům, záclonami pole přikrytým.

Kde to zvonil v tak ranní hodině! Aléa, navijaje se ujedných, Asaléa zovoue u jiných, byla za 20 roků stará, velká, štíhlá, bělostně plná, tmavomodrých vlasů a purpurově červených očí.

V Aléa soustředilo se dvě žen; jedna usmívající se, její úsměv jak nebeská připověd opojiti mohla, a druhá, která šásem svým běléd obok zvrátila a její pohled okamžitě zvláštního a osudného významu státi se mohl.

Od koho přišla? Raymond děl pravdu, nikdo to nevěděli. Koho milovala? Snad toho, jehož jméno v dří motě jí ukulo.

A když nucena byla pro zvonění k oknu přistoupiti, zmizel úsměv, její jméno Raymondovo po sobě ponechala a pohled její nabyt tajuplného vzrušení, o němž jsme předtím mluvili.

Přijda o půlnoci do klubu, slyšel že u přítele jeho, Raymonda, neboť Raymond byl přítelem jeho a to Aléa věděla, pozorovati jsou známky šílenosti.

Časné ráno opustil při i on klub v úmyslu, Raymonda vyhledati; jak bylo ale jeho překvapení a jeho bolest, když svého přítele na zříceninách na rohu ulice hrůdně na lavici sedícího a v této zvláštní zdivočlosti jak jej nyní viděl, našel.

Aléa plakala. "Ano," zvolala náhle, "ano, já přináším neštěstí!"

"A přec jste krásná," pravil sir Archibald, jenom neomylná jeho láska odvahy dodává, "jste krásná a zraje tak dobrá."

"Domnívám se to také alespoň," odvětila. "Jak můžete nešťastí, jenž se nás dotkla, také připisovati?"

Aléa dopouštila pohledu na Raymonda a tento, jak by cítil vliv magnetického tohoto pohledu, zavřel oči a usnul.

Aléa počala s udušeným hlasem: "Nepochybujte o tom, já přináším neštěstí... až já dávno..."

V těchto slovech spočíval takový zvuk hrůzy a takového samopověščení, že hrůza a překvápění v duši Angličana vnikly. "Vskutku? Myslíte že opravdově takový osud plný vliv kol vás se rozprostírá?"

"Ano." "Při každém, kdo mne miluje," sir Archibald se zachvěl a srdce jeho bušilo, avšak obložený jeho zůstal nezměněn.

"Měla jste též co dítko nějaké nešťastí?" "Já nezažila dětství."

Aléa rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

"Ach, vy víte vše?" "Ano." "Nuž! promluvíte přec jedinkrát?"

"Čeho si přejete zvěděti?" "Předejím kdo jste?" "Jsem váš strýc, — co dále?" "Pak, kdo jsem já?"

Aléa stála se zuřivou a snad ponejprv stálo se, že státec musel se před planoucí zrakem její skloniti.

"Ano," pokračovala dále, "chci znát svůj osud, chci vědět odkud pocházím a kam jdu, jaké moje poslání a proč každý, kdo se mi přiblíží, nešťastně skončí. Vy znáte tuto tajemství a já chci, abyste mne je sdělil."

Starec usmíval se dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

"Vy nemáte právo odpovídat, pravil státec přisně." "Ale," mluvila Lachesis a pozvedla, avšak ne, "tato nit jest ještě krátká."

"Myslíš!" promluvil potupně státec. Před jejím dle, má rozmlá "Budíš," pravila Atropos, "já mám čas a mohu čekat."

"Ach! Ty se domníváš?" opakovala stálec. Jest to líti mule neb leny, co v tomto okamžiku uplámáme?"

"Jest to líti mule," pravil státec. "Tento člověk jest osudem zemřel!" "Od koho?" "Ode mne!"

Atropos nevěděla něžky, pozvedla se hrů a zvolala: "A když nechtíš?"

Státec postoupil úleknut zpět. Atropos pokračovala: "A když nechtíš stálec usmrcovat a slepě vřádati kde mne může k tomu nutit?"

"Měj oči!" promluvila Lachesis jemným hlasem, "odpuštěte mi seštev nyní se spojíte. Zvláštní myšlenky kolují v hlavě jej!"

Ond pohledl na tři svých dcery a promluvil: "Jste tři dcery mé nezavdované!"

Nyní promluvila Clotho: "Atropos má právo vyprávěti, že by raději chtěla na zemi žít, já ale myslím, že si smrtelníky krásněji představuje, než v skutku jsou, neboť my, jako osudy jejich uplámáme, nevidíme jsme jim nikdy."

"Od nynějška chci přec viděti, než smřím," pravila Atropos. "Stáří se jak chceš," odpověděl státec. "Pohle. nahoru!"

Aléa stála se zuřivou a snad ponejprv stálo se, že státec musel se před planoucí zrakem její skloniti.

"Ano," pokračovala dále, "chci znát svůj osud, chci vědět odkud pocházím a kam jdu, jaké moje poslání a proč každý, kdo se mi přiblíží, nešťastně skončí. Vy znáte tuto tajemství a já chci, abyste mne je sdělil."

Starec usmíval se dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Aléa stála se zuřivou a snad ponejprv stálo se, že státec musel se před planoucí zrakem její skloniti.

"Ano," pokračovala dále, "chci znát svůj osud, chci vědět odkud pocházím a kam jdu, jaké moje poslání a proč každý, kdo se mi přiblíží, nešťastně skončí. Vy znáte tuto tajemství a já chci, abyste mne je sdělil."

Starec usmíval se dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Aléa stála se zuřivou a snad ponejprv stálo se, že státec musel se před planoucí zrakem její skloniti.

"Ano," pokračovala dále, "chci znát svůj osud, chci vědět odkud pocházím a kam jdu, jaké moje poslání a proč každý, kdo se mi přiblíží, nešťastně skončí. Vy znáte tuto tajemství a já chci, abyste mne je sdělil."

Starec usmíval se dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Starec smálo se a dopouštil se krčil rameny. Raymond spal pevně. Na ohništi ležela zbraň — jedna z oněch nežných zbraní s perleťovou rukojetí a jemně opracovanou ocelí, tvořící triem vláských nežlůž.

Aléa, rozličena jak pantr, vrhla se na starce, chopíc jej. Druhým skokem byla u dveří, zatřela zbraní, volaje: "Vy tomu pokoj neopustíte!"

Hamburgsko-americká paroplavební společnost. Hamburg a N. Yorkem. AUGUST BOLLEN. KUNHARDT & CO. Chicago, Rock Island a Pacific. The Great Central Route. VELKÁ ÚSTŘEDNÍ CESTA. OMAHA DO CHICAGO A NA VÝCHOD. Dva vlaky zvláštní. Lístky veztrk k dostání ve všech věch městech po...